

אוה! אוה! וואן גוך...

כל המשתתפים קיבלו השראה שזה גורא. אבי קורן חיבר מייד את פואימת חלוצת החולצה, זרורה חבין חיברה לפואימה מגנינה לירית מאור וישראל גוריון שר אימפרוביזציות על דו... דדי... דדה... דדנו וכו', כי הוא חזק מאד בדיקדוק.

בשלב זה הציע שלונסקי לשנות את שם התוכנית מ"הומנה למוזה" ל"הומנה למיז מוזה", אבל היה כבר מאוחר מדי. אחרי התמונה של הכדורגל החשוף הגיר עה יצירת ענק של גד אולמן, שרואים בה כל מיני דברים כמו טלפונים ובחורות. שלום כהן (לא שלנו, שלום כהן אחר) חיבר על המקום שיר: אוה! אוה! אוה!

שרואים לו את השורשים. המוזות מייד נכנסו לפעולה ולחשו למני פאר, המנחה של הערב, את הסיפור על שני האפסים שטיילו במידבר ופגשו 8. "תראה את ה' מטומטם הזה", אמר אפס אחד לשני, "ב' חום הנה הוא לובש חגורה".

מנסיון אישי אנחנו יודעים שמה שהי אפס באמת אמר לחבר שלו זה: "איך יש להם חשק ל... בחום הזה", אבל מה כבר אפשר לרוש ממוזות?

התמונה הבאה היתה של הצייר משה פרופס וראו בה בחורה, דוקא יפה, שיושבת בתוך כדורגל, חשופה ממתניה ומעלה. כמו שאתם בודאי מתארים לעצמכם,

ממלו וג'ס: שלמה ליבליכי

לכל אמן יש מוזה. למוזה קוראים על פי רוב אליאונורה, אבל לא תמיד. למוזה של דאנטה קראו ביאטריציה, ול- דוד המלך קראו בת-שבע, וכי וכי.

רק לאמנים הישראליים לא היתה מוזה, חוץ מהאשה שלהם או החברה שלהם ב' תוספת כמה מוזות מיקריות פה ושם, וזה אולי מספיק בשביל לחבר את בלדה ל' חובש, אבל בשום אופן לא בשביל משהו נשגב יותר.

ישבו חלוצי הזמר, השירה והמוזיקה ה' עברית וחשבו מה לעשות, עד שהחליטו להזמין את המוזה למערון צוותא כיום רביעי בשעה 9 בערב, כדי לנוח עליהם. ליתר ביטחון הזמינו גם את אמני הציור העברי להביא מיצירותיהם, כדי שלמוזה יהיה דרך מה להגיע.

הקהל הרחב הוזמן לחזות באירוע, וה' תמורה נתרמה לתיאטרון הפתוח, כי לא על המוזה לבדה יחיה האדם. המוזות הגיעו באיחור אקדמי, ומייד אחריהן הגיעה תמונה של מדבר צחיח מורכב מאדמה סדוקה, ועליו רק עץ אחד

ישראל גוריון: דדי... דדה...

מני: התהוות וקנטאטה

ואן גוך — איך שמארק שגל אותך!!! מה שמוכיח שלונסקי צדק.

לבעלה של הציירת זיחה ליבליך קוראים שלמה, והיא כל כך אוהבת אותו, שהיא ציירה אותו בציור אחד. פעם אניפאס ו' פעם בפרופיל. מני פאר מציע שם לציור: דאבל שלמה ליבליך, והתזמורת מנגנת אימפרוביזציה על הנושא. אנחנו לא מבינים הרבה באימפרוביזציות, אבל זה לא נשמע לנו שלמה ליבליכי אלא חתולי אביבי.

דאבל שלמה ירד ופינה את מקומו ל' התהוות של הפסל פינחס עשת. מייד אפי' שר לראות שהתהוות זה לא סתם פסל, אלא פסל קינטי שמסתובב.

כולם ראו איך שהפסל הקינטי מסתובב והיו מאושרים מאוד. כולם — חוץ ממני סאר, מני בדק את התהוות מכל הצדדים. אבל דעתו לא נחה עד שהעמיד אותו ל' גובה. "עכשיו זה כמו קאנטטה לשוואר מוה". הודיע באושר ומייד סיפר שהיא עולה לצרכן 2,000 לירות. מני גם ניסה לסובב את הקאנטטה אבל הסתבר שהיא מסתובבת רק לרוחב, בתור התהוות. בתור קאנטטה זה לא עובר בגלל הקוגלאגרים. ממלו וג'ס ניגנו מייד קאנטטה להתהוות והפסל פינחס עשת הסביר: "קיימת מגמה כללית להפסיק לעסוק בסבל האנושות ול' התחיל להתעסק בצעצועים". פינחס לא נעלב אם לא לוקחים אותו ברצינות. גם הקהל של ש"י עגנון הוא מצומצם. ככה זה באמנות.

מכל היצירות שהוצגו הכי התלהבנו מ' מני פאר. עם מוזה או בלי מוזה — מני התגלה כמנחה מצויין. לא ייאמן כמה הש' חפר מאו פסטיבל החסידות.

הצלמת

הדיסקוטהאית

מפארי'ז

אניק הגיעה לארץ לפני שנתיים בקול תרועה גדולה. העיתונים כתבו עליה כתי' בות, השבועונים פירסמו צילומים שלה, וכל דיונוף לחשה: אתם רואים את ה' בלונדית החתיכה הזאת? היא צלמת של פארי מאץ.

עברו כמה חודשים. אניק התרגלה ל' ישראל וישראל התרגלה לאניק, עד שאיש לא שאק את עצמו למה הצילומים שלה לא התפרסמו אף מעם בפארי מאץ. ולמה היא עוד פה, כשהעולם מלא מלחמות ו' זועק לכתבי עיתונות שיבואו לצלם אותה. אחרי שנה וחצי זנחה אניק את מיקצועיה ופתחה דיסקוטק שקראו לו ביל בוקה, ושהיה מקום מיפגש לדוברי צרפתית ול' ישרים מארצות אלה. השבוע זנחה אניק את המיקצוע הזה וחזרה לפאריז. לישראל תחזור רק כשפארי מאץ' ישלח אותה. לצלם כמובן.

אניק: אחרי פארי מאץ — ביל בוקה